

Rábai Imre: Törtérszek

Egy matematikatanár vallomásai

Rövid életrajz

Mezőkovácsházán születtem 1926. július 9-én. Apám Róth Nándor (1897) asztalos volt. Anyám Kohn Stefánia (1902) háztartásbeli, bátyám Róth Tibor (1924).

1920-ban költöztünk Szegedre.

1932–36: Szegedi Zsidó Elemi Iskola.

1936-40: Klauzál Gábor Gimnázium.

1940-41: Vegyipari Technikum előgyakorlat.

1941-44: Baross Gábor Gimnázium V-VII. osztály.

1944. június 6-tól munkaszolgálat (Hódmezővásárhely, Nagykőrös 1944. október 14-ig), majd erőltetett menetben, gyalog Wienerneustadtig, majd koncentrációs tábor (Dachau, Mühldorf).

Felszabadulás: 1945. április 30-án. 1945 decemberében érettségiztem.

1948-51: Szegedi Pedagógiai Főiskola matematika-fizika-kémia szak.

1951: Szegedi Pedagógiai Főiskola Matematika Tanszék

1951-56: Szegedi Tudományegyetem Bolyai Intézet (tanársegéd)

1956-57: Pécs, Janus Pannonius Gimnázium (tanár).

1957-58: Budapest, Toldy Ferenc Gimnázium (tanár).

1958-66: Budapest, Fazekas Mihály Gimnázium (vezető tanár). Itt kaptam megbízást az első matematika tagozatos gimnáziumi osztály tanítására. Ebből az osztályból többen világhírűek lettek (Lovász László, Laczkovich Miklós, Major Péter akadémikusok).

1965-1992: Budapesti Műszaki Egyetem Gépészkar Matematika Tanszék adjunktusa.

1992-ben nyugdíjaztak.

Sok matematika módszertani könyvem, cikkem jelent meg.

1999: Magyar Köztársasági Aranyéremkereszt 2003: Rátz Tanár Úr Életműdíj

Sóska

1945. április 28-án történt, a háború utolsó napjaiban. A lágerből egy zöld gallyakkal álcázott, fegyverszállítmánynak látszó vonattal, fegyveres SS katonai őrizettel, április 25-én indítottak el bennünket. Már igen leromlott állapotban voltunk, napok óta minden élelem és víz nélkül. Kaptunk egy amerikai légitámadást. Az SS-ek elszaladtak, mi meg valamilyen módon kinyitottuk a vagon ajtaját és kimásztunk. Egy sósramezőt találtunk, nekiestünk a sósának és faltuk. Véget ért a támadás, visszajöttek az SS-ek, elmenekülni nem tudtunk. Betereltek a vonatba, és még két napot vittek. Többször kikukucskáltunk a tehervagonból, és április 30-án hajnalban egyszer csak láttuk, hogy a németek puskája nem fölfelé néz, hanem lefelé. Körbenéztünk, és láttuk, hogy ott vannak az amerikai csapatok. Az amerikai katonák foglyul ejtették és elvezették őreinket. Aztán kinyitották a vagonok ajtaját. Szabadok lettünk. Sajnos, mivel a fegyveres harc a közelben folyt, nem foglalkoztak velünk. Pockingban, egy kis német faluban voltunk. A bátyám 1946-ban kiment Izraelbe. Úgy tíz évvel ezelőtt egy szívoperáción esett át. Megkérte egy vele egy házban lakó barátját, aki feleségével Magyarországra készült, hogy vegye fel velem a kapcsolatot, hozzon valami kis ajándékot. A bátyám (Róth Tibor) a J'hosua Argaman nevet vette fel. Egy nap csöng a telefon, felveszem, és idegen akcentussal kérdezi egy hang: – Argaman lakás? – Hiszen a testvérem Argaman. Majd találkoztunk és beszélgettünk. Kiderült, hogy munkácsi, egy lágerben voltunk, és a szabadulásunk előtt ugyanazon a vonaton. A beszélgetés közben feltette nekem a kérdést: – Mondd, mi volt az, amit mi ott a földről ettünk? – Sóska. Sóska. Ezt a szót kereste 30 éven át. Ha szépiró lennék, megírnám ezt a történetet Sóska címen.

forrás és folytatás: http://www.emlekezem.hu/szemelyes_tortenetek/rabai_imre_tortreszek.html